

Kulki tänne muuan Matti,
ajoi venhon laiturille.
Nousi kuun kumottaessa,
muut kareilla vain kalasti.

”Tässä on maa uusi, puhdas,
tänne pirttini rakennan.”
Tarinoi tuo muuan Matti,
muut kareilla vain kalasti.

Kiviä keräsi Matti,
niistä pohjan pirtillensä.
Kaatoi puita, niistä hirret
talon seinäksi tekaisi.
Teki töitä päivän, kaksi,
teki kolmannen kovasti,
viikot vierä päälletyksin,
kuutkin jo kului Matilla.

”Valmis, kohta valmihiksi
tuvan saan ja sen asutan.”
Huusi Matti hullun lailla,
muut kareilla vain kalasti.

Vihdoin löi taotun naulan,
viimehisen taskustansa.
Silloin astui kauemmaksi,
kauas laiturin perälle.
Katsoi Matti pirttiänsä,
takaa puiden se kajasti,
ihasteli, ääneen nauroi,
muut kareilla vain kalasti.

Laski ilta päähyelle,
Matti nukkua jo päätti.
Lähti ulkoa tupaansa
kohti, ensi kerran astui,
katsoi vielä järven päälle,
muut kareilla vain kalasti.

Painoi silmät penkillänsä,
oma katto päänsä päällä.
Nukkui raataja tekojen
pirtissänsä rauhaisana.

Matti (muut kareilla vain kalasti)

Kirjoittanut Tuomas Keskimäki

Aamulla heräsi Matti,
nousi, töitä toimitteli.
Lähti rantaan laiturille,
muut kareilla vain kalasti.

Vähenteli vaatteitansa,
veden aalloille pulahti.
Uiskenteli järven vettä,
aallot rantaa jo hyväili.

Sitten vaipui Matti maille,
pinnan alle, aallon alle.
Hukkui onnen hetkiselä,
Ahdin maille tuo asettui.

Löivät aallot rannan luokse,
löivät päivän, löivät toisen,
Matin löivät kolmantena,
aallot rantaa vain hyväili.

Katsoi kuu kumottamassa,
katsoi päivä paistamassa,
Matti rannalla makasi,
muut kareilla vain kalasti.